

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-303/2023-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Sesvetama po sucu toga suda Ivi Raos, u pravnoj stvari tužiteljice Martine Jurinjak iz Vrbovca, Novo Selo 37, OIB: 04589967012, zastupane po punomoćniku Ivanu Vukoviću, odvjetniku u Križevcima, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Šavorić & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 15. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 27. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe čl. 2. i 3. Ugovora o kreditu broj 016-1141/2004 solemniziranog kod Javnog bilježnika, sklopljenog između tužitelja Martine Jurinjak, Vrbovec, Novo Selo 37, OIB: 04589967012, kao korisnika kredita i tuženika ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kao kreditora, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz švicarski franak.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Martini Jurinjak, Vrbovec, Novo Selo 37, OIB: 04589967012, isplati preplaćeni iznos s osnove tečajnih razlika zbog valutne klauzule CHF u ukupnom iznosu od 3.489,05 eura zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana svake pojedine tužiteljeve uplate tuženiku do dana 31.7.2015. godine po stopi zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od dana 1.8.2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi zatezne kamate određene uvećanjem prosječne kamatne stope za stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sukladno čl.29.st.2. i 8. ZOO-a, a od dana 1.1.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja

banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a koja kamata teče kako slijedi:

- na iznos od 4,41 EUR od dana 09.03.2009. godine do potpune isplate,
- na iznos od 6,44 EUR od dana 12.02.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 33,69 EUR od dana 12.04.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 34,26 EUR od dana 12.05.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 49,32 EUR od dana 15.06.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 172,52 EUR od dana 09.07.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 110,97 EUR od dana 06.08.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 224,39 EUR od dana 08.09.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 194,28 EUR od dana 06.10.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 133,43 EUR od dana 04.11.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 221,31 EUR od dana 09.12.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 449,13 EUR od dana 24.01.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 277,85 EUR od dana 09.02.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 283,80 EUR od dana 14.03.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 242,27 EUR od dana 15.04.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 310,19 EUR od dana 17.05.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 377,25 EUR od dana 08.06.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 534,66 EUR od dana 15.07.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 581,20 EUR od dana 03.08.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 514,21 EUR od dana 15.09.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 440,86 EUR od dana 10.10.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 428,11 EUR od dana 18.11.2010. godine do potpune isplate,
- na iznos od 422,53 EUR od dana 08.12.2011. godine do potpune isplate,
- na iznos od 457,11 EUR od dana 03.01.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 487,26 EUR od dana 20.02.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 491,30 EUR od dana 07.03.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 470,44 EUR od dana 05.04.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 484,53 EUR od dana 17.05.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 494,17 EUR od dana 21.06.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 477,95 EUR od dana 23.07.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 482,21 EUR od dana 21.08.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 470,06 EUR od dana 21.09.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 444,17 EUR od dana 09.10.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 472,17 EUR od dana 19.11.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 485,60 EUR od dana 30.11.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 475,83 EUR od dana 31.12.2012. godine do potpune isplate,
- na iznos od 423,01 EUR od dana 31.01.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 467,87 EUR od dana 28.02.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 471,79 EUR od dana 31.03.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 454,21 EUR od dana 30.04.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 399,50 EUR od dana 31.05.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 398,13 EUR od dana 30.06.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 411,53 EUR od dana 31.07.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 433,07 EUR od dana 31.08.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 462,91 EUR od dana 30.09.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 447,53 EUR od dana 31.10.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 458,43 EUR od dana 30.11.2013. godine do potpune isplate,
- na iznos od 470,79 EUR od dana 31.12.2013. godine do potpune isplate,

- na iznos od 410,24 EUR od dana 31.01.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 424,16 EUR od dana 28.02.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 419,60 EUR od dana 31.03.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 404,19 EUR od dana 30.04.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 399,25 EUR od dana 31.05.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 401,49 EUR od dana 30.06.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 418,97 EUR od dana 31.07.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 433,69 EUR od dana 31.08.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 430,64 EUR od dana 30.09.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 443,36 EUR od dana 31.10.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 452,03 EUR od dana 30.11.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 446,92 EUR od dana 31.12.2014. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 31.01.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 28.02.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 31.03.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 30.04.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 05.06.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 06.07.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 07.08.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 448,34 EUR od dana 07.09.2015. godine do potpune isplate,
- na iznos od 78,42 EUR od dana 30.09.2015. godine do potpune isplate,

sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 2.775,00 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 27. kolovoza 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbe kao u podnesku od 10.02.2026.

II. Utvrđuje se da je tužba povučena u dijelu glavnog tužbenog zahtjeva za iznos od 48,84 EUR sa zateznim kamatama.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu navodi kako su tužitelj i tuženik sklopili 25.10.2004. Ugovor o kreditu broj 016-1141/2004 (dalje: Ugovor), koji Ugovor je potvrđen kod Javnog bilježnika. Temeljem navedenog Ugovora o kreditu tuženik je odobrio, stavio na raspolaganje i isplatio tužitelju kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 50.796,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Predmetni kredit tužitelj je otplaćivao u mjesečnim anuitetima. Glede predmetnog kredita između parničnih stranaka sklopljen je Aneks Ugovora o kreditu glede konverzije kredita uz valutnu klauzulu EUR. Unatoč sklopljenom Dodatku ugovora i izvršenoj konverziji, tužitelj ističe kako ima opravdan pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a postojanje kojeg pravnog interesa u ovakvim identičnim slučajevima je utvrdio i Vrhovni sud

Republike Hrvatske u rješenju posl. broj Rev-2868/18-2 od dana 12.02.2019. Glede samog postupka provedbe konverzije tužiteljevog kredita, ukazuje se na presudu suda Europske unije, posl. broj C-118/17 od 14.03.2019. godine u predmetu Zsuzsanna Dunai / ERSTE BANK HUNGARY ZRT. U navedenoj presudi sud utvrdio kako se članak 6. stavak 1. Direktive 93/13/EZ, mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati kao nikada nije postojala te ne može imati učinka na potrošača s posljedicom ponovne uspostave situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Sama činjenica da su neke ugovorne odredbe proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Tužitelj podnosi ovu tužbu iz razloga što smatra da su predmetnim Ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača, na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe, i to ugovornu odredbu kojom je otplata vezana uz valutu švicarski franak. Zbog navedenog, tužitelj smatra da cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavljalo zavaravajuću poslovnu praksu. Napominje se da su povrede pojedinih ugovornih odredbi koje se navode u ovoj tužbi utvrđene i pravomoćnom presudom Trgovačkog suda Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04.07.2013. godine kao i presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj PŽ-6632/17 od dana 14.06.2018. godine, donesenima u kolektivnom sporu koji je radi zaštite prava potrošača pokrenula "Udruga Potrošač" protiv osam banaka koje posluju u RH, između ostalog i tuženika. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018. god. u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih ovdje tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Ista presuda je potvrđena revizijskom odlukom Vrhovnog suda RH, broj Revt-249/14-02 od 09.04.2015. god., a i Vrhovni sud RH je dana 20.03.2018. svojom revizijskom odlukom br. Rev-2245/17-2 potvrdio presudu u predmetu u kojem je pojedinačnom tužbom korisnik kredita potraživao preplaćene kamate od kreditora, a temeljem toga je i zauzeo stav o tome kako zastarni rok od 5 god. u kojem potrošači mogu ostvariti svoju individualnu zaštitu prava u ovim posebnim parnicama teče od 14. lipnja 2014. godine (presuda VTS-a donijeta 13.06.2014.), kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništetne ugovorne odredbe (str. 7. do 10.) Nadalje, pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018. god. u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih i ovdje tuženik u razdoblju do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te ZOO-a. Tužitelj ističe kako su presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od dana 03.09.2019. godine, posl. broj Rev-2221/2018-11 odbijene i odbačene revizije svih tuženih banaka, a između ostalih i ovdje tuženika protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike

Hrvatske, posl. broj PŽ-6632/2017-10 od dana 14.06.2018. godine. Iz navedene odluke Vrhovnog suda jasno proizlazi da isti glede utvrđenja nepoštenosti i ništetnosti ugovornih odredaba iz ugovora o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima uz ugovorenu valutu vezanu uz švicarski franak, u cijelosti prihvaća razloge iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-6632/17-10. Imajući navedenu odluku u vidu tužitelj ističe kako se sada postavlja pitanje kako se nešto što je utvrđeno ništetnim može konvertirati. Naime, odlukama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-6632/17 i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj Rev-2221/18, utvrđeno kako su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za švicarski franak (CHF). Ugovaranje valutne klauzule je dopušteno odredbama članka 22. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO), u dijelu zakona koji razrađuje načelo monetarnog nominalizma izraženo u članku 21. ZOO-a, a koje određuje da je dužnik dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji obveza glasi. Korištenje valutne klauzule kao i indeksne klauzule te klizne skale za utvrđenje vrijednosti ugovorne obveze dopušteno je u RH na način da predmetne odredbe predstavljaju zaštitne vrijednosne klauzule kojima je svrha da očuvaju kupovnu moć novca u kojem je izražena obveza a u slučajevima dugotrajnijih poslovnih odnosa i kako bi se vjerovnik osigurao da će vrijednost primljenog iznosa kod ispunjenja odgovarati vrijednosti koja je bila ugovorena. Na sporni pravni posao se primjenjuje i Zakon o zaštiti potrošača (2003, dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora. Konkretno, tužitelj se poziva na odredbe čl. 81. do 87. ZZP-a koje određuju pojmove nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima. Odredbom članka 83. Zakona o zaštiti potrošača određeno je da se prilikom ocjene je li neka odredba poštena ili nije uzima u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe. Također je člankom 87. istog zakona propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Odredbe čl. 2. i 3. Ugovora o kreditu su dijelom nepoštene ugovorne odredbe, a to budući da je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužitelja i tuženika, tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno njenoj zakonom predviđenoj svrsi. Valutna klauzula je, kako je ranije navedeno, zaštitna klauzula koja služi zaštiti vjerovnika od gubitka vrijednosti novca, odnosno ista se ugovara da bi vjerovnik u trenutku povrata pozajmljenog iznosa dobio, pored ugovorenih kamata, i jednaku vrijednost glavnice koju je inicijalno dao dužniku. Prema tome, svrha valutne klauzule kao zaštitne klauzule je u tome da djeluje u situaciji kada se promijeni vrijednost novca (kune) naznačene na novčanicama (nominalna vrijednost) u odnosu na stvarnu kupovnu moć novca (kune) kao mjerila njegove vrijednosti. Hrvatska narodna banka monetarnom politikom štiti tečaj kune u odnosu na euro, tako da kuna u odnosu na euro u zadnjih deset godina nije pretrpjela značajniji pad. Inflacija je neznatna (uzevši u obzir koliko je porastao tečaj CHF u odnosu na euro). Dakle, tijekom otplatnog perioda spornog ugovora došlo je do aprecijacije švicarskog franka koji je porastao u odnosu na euro, a to se odrazilo i na tečaj kune u odnosu na franak, iako je kuna u odnosu na euro ostala u istom odnosu. Banka kao trgovac u konkretnom pravnom poslu raspolaže informacijama o mogućim rizicima vezanja obveze za tečaj CHF, međutim tužitelj kao potrošač nije imao mogućnosti niti kapaciteta da uvidi sve moguće rizike niti posljedice koje bi iz istog proistekle. Dapače, prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla, banka je sporni "kreditni proizvod" sa valutnom klauzulom u CHF prikazala kao povoljniji te je tužitelj, postupajući sa povjerenjem prema kreditnoj instituciji, prihvatio tako prezentirane činjenice kao točne. Pritom tuženik nije transparentno prikazao niti izračune kamatnih stopa u kreditima vezanim za valutu EUR, tako da tuženik nije imao na raspolaganju sve informacije

na temelju kojih bi mogao procijeniti koji je i zašto kredit uistinu povoljniji te je i na taj način uvjeren da pristane na valutnu klauzulu u valuti za koju se kasnije, suprotno uvjeravanjima tuženika, pokazala kao rizičnija. Važno je naglasiti da je tuženik svoje "kreditne proizvode" prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama. Dužnost je tuženika, koja proizlazi iz odredbi o potrošačkom kreditiranju koje su sadržane u Zakonu o zaštiti potrošača, bila je da potrošaču, ovdje tužitelju, u pisanom obliku da sve potrebne informacije koje se odnose na ukupan iznos kredita, valutu u kojoj je nominirana glavnica ili uz koju je vezana glavnica, vrstu tečaja, kao i sve druge podatke koji su potrebni da bi potrošač donio informiranu odluku. Također, dužnost je tuženika bila da prije sklapanja ugovora tužitelju pruži odgovarajuća objašnjenja koja bi tužitelju omogućila da procijeni je li predloženi ugovor o kreditu prilagođen njegovim potrebama, i njegovoj financijskoj situaciji i pojasniti mu bitne značajke predloženog proizvoda i posebnih učinaka koje oni mogu imati na tužitelja. Svi ovi bitni podaci su trebali biti sadržani u Ugovoru o kreditu. Ova obveza tuženika proizlazi i iz Zakona o kreditnim institucijama. Na ovakvo ponašanje u poslovnoj praksi tuženik je obavezan i samim načelima obveznog prava, a to su načelo savjesnosti i poštenja s dužnom primjenom profesionalne pažnje, načelo jednake vrijednosti prestacija sa zabranom zloupotrebe prava, i načelo zabrane prouzročenja štete drugoj strani. Dakle, tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu a zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa svojim zakonskim obvezama, nije raspolagao sa svim informacijama koje su bile potrebne kako bi donio informiranu odluku. Nadalje, tužitelj smatra da je primjena valutne klauzule u švicarskom franku, a prema naprijed navedenom, u trenutku u kojem nije bilo značajnijeg pada platežne moći kune, svakako nepoštena i nedopuštena, jer je tuženiku omogućila stjecanje nepripadajuće dobiti korištenjem aprecijacije franka u odnosu na euro, dakle protivno svrsi zbog koje je valutna klauzula zakonom predviđena te o kojoj mogućnosti tužitelj nije bio unaprijed upozoren, a što mu direktno uzrokuje štetu (zajedno sa nepoštenom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi, o kojoj se izlaže u nastavku). Stjecanje ekstra profita do kojeg je tuženik došao kombinacijom valutne klauzule u švicarskom franku te promjenjive kamatne stope koja je ugovorena protivno zakonu da bi tijekom otplatnog perioda isključivo rasla, nije dopušteno u potrošačkim kreditima. Dakle, tužitelj je bio obavezan vratiti pozajmljeni iznos uvećan za ugovorene kamate, a zbog nezakonite primjene valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, tuženik je na štetu tužitelja stekao nezakonitu korist u vidu ekstra profita. Nedopuštenom i nepoštenom primjenom valutne klauzule izražene u CHF tužitelj je preplatio iznos od 3.537,89 eura / 26.651,89 kuna. Kako tužitelj nije financijski stručnjak i nema saznanja o tome koliki je točno iznos preplatio tuženiku, isti si zadržava pravo da konačan iznos potraživanja precizira po provedenom financijskom vještačenju. Ugovor o kreditu broj 016-1141/2004 tužitelj i tuženik su sklopili kao na unaprijed formuliranom standardiziranom obrascu, te se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. Svi ugovori tuženika su sastavljeni na istim obrascima za sve korisnike kredita, i nitko od klijenata tuženika nije imao mogućnosti ugovoriti bilo što osim gotovog banakarskog "proizvoda". Na taj način je ugovorena u članku 4. Ugovora o kreditu promjenjivost kamatne stope na način da da je ista promjenjiva sukladno jednostranom aktu, Odluci banke bez ikakve mogućnosti da korisnik kredita prigovori opravdanosti povećanja iste. Odredbama Zakona o zaštiti potrošača (2003) (dalje: ZZZP) propisano je da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Također odredbama članka 82. ZZZP-a utvrđeno je koje se odredbe mogu smatrati nepoštenima, a primjenjivo na konkretan slučaj to su: -odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja ugovorne odredbe bez valjanog,

ugovorom predviđenog razloga, odredba kojom se potrošač obvezuje na ispunjenje ugovorne činidbe, dok je ispunjenje obveze trgovca uvjetovano okolnošću čije ispunjenje ovisi isključivo o volji trgovca, odredba kojom se potrošačima nameću određene obveze a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom. Nepoštena ugovorna odredba je, kako je ranije navedeno, ništetna. Odredbama članka 270. ZOO-a propisano je da je ugovor ništetan u slučaju da je činidba neodređena ili neodrediva, a odredbama članka 272. ZOO-a propisano je da je činidba odrediva u slučaju da ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj strani da je odredi. Dakle, ništetna je odredba po kojoj je jednoj od ugovornih strana ostavljeno da određuje činidbu - naknadno određivanje moguće je samo ukoliko to obavlja treća strana, u suprotnom činidba mora biti određena u samom ugovoru. Kako je vidljivo iz citirane sporne ugovorne odredbe, visina kamatne stope nije određena niti odrediva, budući je ugovorena kao promjenjiva na temelju odluke tuženika, odnosno u skladu s važećim jednostranim odlukama Banke kako se to navodi u Ugovoru o kreditu, tj. jedne od ugovornih strana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovane u cijelosti kako po osnovi tako i po visini. Tuženik ističe prigovor zastare utuženog iznosa. Budući da tužitelj potražuje povrat dijela mjesečnih anuiteta, u predmetnom slučaju primjenjuje se zastarni rok sukladno članku 226. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15) koji navodi da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, tužitelj nije ovlašten tražiti povrat naprijed navedenih iznosa jer je u trenutku podnošenja tužbe nastupila zastara sukladno navedenom trogodišnjem zastarnom roku za sve iznose koje tužitelj potražuje u tužbi. Tužitelj se ne može pozivati niti na učinak koji po mišljenju VSRH tužba u kolektivnom sporu „Potrošač“ ima na tijek i prekid zastare. VSRH je presudom i rješenjem broj Rev 2245/17-2 (pogrešno) zaključio da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te da je zastara počela teći tek od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, posl br. 1401/2012, odnosno od 13. lipnja 2014. godine. Premda je spomenutu presudu i rješenje VSRH potvrdio i Ustavni sud svojom odlukom broj U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. godine, ipak se na ovaj parnični postupak te presude ne odnose, kao niti bilo koja druga utvrđenja iz parnice „Potrošač“. Odnosno, tuženik smatra da pokretanje postupka iz tzv. kolektivne tužbe „Potrošač“ kao i odluke donesene povodom takve tužbe nemaju nikakvog utjecaja niti na tijek zastare u ovom konkretnom predmetu. Navedeno je Ustavni sud potvrdio i odlukom pos. br.: USRH U-III-2233/2019 od dana 10. lipnja 2020. godine. Temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO-a zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze odnosno u ovom slučaju poslije dana od svake pojedinačne uplate navodno preplaćenih redovnih kamata od strane tužitelja tuženiku, tj. preplate po osnovi valutne klauzule. Nadalje, ni samo podnošenje tzv. kolektivne tužbe „Potrošač“ ne dovodi do prekida zastare sukladno odredbi čl. 241. ZOO-a s obzirom da u postupku pokrenutom od strane Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača „Potrošač“, tužitelj nije bio stranka u postupku, niti se u predmetnom postupku utvrđivala, osiguravala ili ostvarivala tražbina tužitelja. Osim toga nijedan drugi pozitivni propis Republike Hrvatske ne navodi da pokretanje kolektivnog spora ili donošenje presude u kolektivnom sporu na bilo kakav način utječe na tijek zastare potraživanja pojedinih potrošača. Tužitelj se u ovoj parnici ne može pozivati na presude iz parnice „Potrošač“ niti zbog razloga propisanog čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (dalje u tekstu: ZPP), čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07), i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14). Odredbe spomenutih članaka izričito propisuju da se pojedinačne parnice, na koje mogu djelovati utvrđenja iz presuda iz kolektivnih sporova, odnose samo na naknadu štete. Dakle, nije moguće na temelju utvrđenja iz presuda iz kolektivnih sporova dolaziti do nekih

drugih, dodatnih utvrđenja, niti tražiti isplate po nekim drugim osnovama osim naknade štete. Međutim, u ovoj parnici, tužitelj traži isplatu radi (navodno) stečenog bez osnove, a u svakom slučaju tužitelj nije dokazao sve pretpostavke tuženikove navodne odgovornosti za štetu. Dakle, sama tužba onemogućava primjenu članka 502.c ZPP-a, obzirom da tužitelj nije dokazao postojanje pretpostavki za naknadu štete. Napominjemo da su tek izmjenama i dopunama ZPP (NN 70/2019) u spomenutom čl. 502.c iza riječi „naknada štete“ dodane riječi „ili isplatu“, iz čega se također može zaključiti da se to ne odnosi na predmetni parnični postupak. Tuženik također smatra da prvostupanjski sud nije vezan za utvrđenja iz presuda donesenih u kolektivnom sporu „Potrošač“ niti zato što je Ugovor o kreditu sklopljen 25. listopada 2004. godine, prije nego što je na snagu stupio čl. 138. a Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. godine (NN broj 79/07, dalje u tekstu: „ZZP/07“) a koji je stupio na snagu tek Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača (NN broj 79/09), tj. 16. srpnja 2009. godine. Shodno tome, nema mjesta pozivanju od strane tužitelja na navedene presude po kolektivnoj tužbi, budući da u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu tada važeći Zakon o zaštiti potrošača nije sadržavao odredbu čl. 138a ZZP 79/09 o obvezujućem učinku odluka iz postupaka za zaštitu kolektivnih interesa na ovu i druge individualne postupke. Sve i kada bi se propis, čl. 138.a ZZP 79/09 mogao retroaktivno primijeniti na Ugovor o kreditu iz listopada 2004. godine, smatramo, niti ta retroaktivna primjena ne bi mogla obuhvatiti anuitete koje tužitelj potražuje u razdoblju od sklapanja ugovora o kreditu, do dana stupanja na snagu ove odredbe ZZP. Tuženik ističe da je tužitelj prije podnošenja tužbe pristao na konverziju kredita ugovorenog s tuženikom s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15, dalje u tekstu: „ZID ZPK/15“) te je sklopio Aneks uz Ugovor o kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita u CHF u kredit u EUR (dalje u tekstu: „Aneks“). Tužitelj tužbom potražuje razliku s osnove promjene tečaja umanjen za iznos koji mu je vraćen prilikom konverzije, što je suprotno s odredbama zakona i recentnom sudskom praksom Vrhovnog suda. Tuženik se poziva na pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Vrhovnog suda Republike Hrvatske o pravnim učincima sporazuma o konverziji održanoj dana 13. i 20. prosinca 2022. godine iz kojeg proizlazi da potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma nema pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi navodno nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a koji bi predstavljali možebitnu razliku između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK. Iz navedenog proizlazi, a suprotno navodima iz tužbe, da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Naime, ZID ZPK/15 propisuje obvezu tuženika da omogući potrošaču s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF (dalje u tekstu: „CHF kredit“) konverziju takvog kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je kredit denominiran, na način da se položaj potrošača s CHF kreditom izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (dalje u tekstu „EUR kredit“). Sukladno odredbi članka 19.e. stavak 1. ZID ZPK/15 u izvršenju navedene obveze tuženik je bio dužan u roku od 45 dana od dana stupanja na snagu ZID ZPK/15, preporučenom pošiljkom uz povratnicu dostaviti potrošaču ovdje tužitelju: (i) izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. godine izračunatim u skladu s člankom 19.c ZID ZPK/15 te (ii) prijedlog novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu. Odredba članka 19.c. ZID ZPK/15 propisuje izračun konverzije te određuje kako isti podrazumijeva: preračunavanje početno odobrene glavnice CHF kredita u glavnice EUR kredit na datum isplate kredita po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita; primjenu kamatne stope jednake kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i

razdoblju promjene) koju je kreditor odnosno ovdje tuženik primjenjivao na EUR kredite iste vrste i trajanja; zamjenu početnog otplatnog plana CHF kredita sa kreditnim planom kredita primjenjivog EUR kredita „uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospeljeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta“; pretvaranje kunskih iznosa uplaćenih po CHF kreditu (izuzev naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova) u EUR na datum uplate, te iz navedenih iznosa, namirenje obroka odnosno anuiteta EUR kredita po novom otplatnom planu iz točke c gore. Tužiteljev tužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje ništetnosti i isplatu nakon provedene konverzije premda odredbama Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015, dalje u tekstu: „ZID ZPK NN 102/15“) je nerazumljiv najmanje zbog razloga što je provedbom konverzije promijenjena osnova pravnog odnosa među strankama i on više nije baziran na Ugovoru o kreditu, a potom i što su ugovorne strane stvorile pravnu osnovu kojom uređuju međusobne odnose u cijelosti i konačno. Što se tiče instituta stjecanja bez osnove, čak i u slučaju zaključka da su određene odredbe Ugovora o kreditu prije konverzije bile ništetne, pravna osnova naknadno je stvorena intervencijom zakonodavca – ZID ZPK/15. U prilog navedenom, tuženik citira zaključke profesora Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Siniše Petrovića i Tomislava Jakšića, u nedavno objavljenom članku u časopisu „Pravo i porezi“ iz ožujka 2019. godine, pod naslovom „Ključna aktualna pitanja odnosa iz ugovora o kreditu u švicarskim francima i analiza stajališta sudske prakse“ Naime, čak i u slučaju da se utvrdi da su pojedine odredbe Ugovora o kreditu bile ništetne prije izvršene konverzije (iako navedeno više nije ni moguće, jer se smatra da te odredbe nikad nisu ni postojale zbog njihove retroaktivne izmjene) - upravo intervencijom zakonodavca, odnosno donošenjem ZID ZPK NN 102/15, stvorena je pravna osnova po kojoj je tuženik primio ispunjenje svih anuiteta koje mu je tužitelj dugovao na ime Ugovora o kreditu. Tuženik ističe da je tužitelj prije podnošenja tužbe pristao na konverziju kredita ugovorenog s tuženikom s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sukladno ZID ZPK NN 102/15, te je sklopio Aneks uz Ugovor o kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita u CHF u kredit u EUR (dalje u tekstu: „Aneks“). Iz navedenog proizlazi, a suprotno navodima iz tužbe, da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka, a u svakom slučaju nema pravo na bilo kakvu daljnju isplatu budući da su svi iznosi koje potražuje ovom tužbom već uračunati u provedenu konverziju temeljem odredbi ZID ZPK NN 102/15. U tom smislu, tuženik ističe da je sklapanjem Aneksa došlo do promjene valute kredita iz CHF u EUR i do promjene kamatne stope. Samim time otpala je i osnova potraživanja navodne preplate CHF kredita na koju se tužitelj poziva, kako je to prepoznala i sudska praksa. Drugim riječima, tužitelj više nije ovlašten potraživati bilo kakve iznose koje je platio po CHF kreditu, budući da su svi navedeni iznosi iskorišteni za namirenje EUR kredita. Tuženik ističe kako konverzija djeluje ex tunc. EUR kredit je zamijenio onaj u CHF, i to u valuti obveze i kamatnoj stopi. Od samog početka tužitelj je isključivo korisnik EUR kredita. Kako je retroaktivno prestao postojati CHF kredit, jasno je kako više ne mogu postojati niti bilo kakve tražbine vezane za istu. Drugim riječima, samim potpisom Aneksa od strane tužitelja kreditni ugovorni odnos između parničnih stranaka u cijelosti je izmijenjen, jer su dakle kao što je već rečeno izmijenjeni i valuta obveze, kamatna stopa kao i iznos preostale neotplaćene glavnice odnosno sklapanjem Aneksa u cijelosti su prestale obveze parničnih stranaka iz Ugovora o kreditu. Obzirom na sve navedeno, sklapanjem Aneksa sukladno odredbama ZID ZPK NN 102/15, tužitelju „su sve uplate po predmetnom kreditu iskorištene za namirenje obroka, odnosno anuiteta sada kredita u EUR po novom otplatnom planu, obzirom da su stranke sklapanjem predmetnog Aneksa izmijenile ugovorne odredbe ne samo o valuti kredita nego i o kamatnoj stopi. Stoga se ima smatrati da je prvotno sklopljeni Ugovor o kreditu zaključen pod uvjetima iz Aneksa...“, iz kojeg razloga je također otpao navodni razlog ništetnosti

odredbi Ugovora o kreditu na što se tužitelj poziva tužbom u ovom predmetu. S obzirom da je odnos po pitanju preplate očito uređen sporazumom stranaka, tužitelj nema pravo potraživati isplatu od tuženika jer traži ono što je već s tuženikom ugovorio, a u konačnici i dobio Aneksom o konverziji. Tuženik pri tome napominje da je posljedično provedenoj konverziji kredita došlo i do umanjenja glavnice, odnosno nakon provedene konverzije manja je glavnica za otplatu kredita s valutnom klauzulom u EUR. Namjera zakonodavca pri donošenju izmjena i dopuna Zakona o potrošačkom kreditiranju koje se odnose na konverziju, jasna već iz samog Prijedloga zakona od 10.09.2015. (dalje kao: „Prijedlog 899“) u kojem na str. 5. stoji: „Ovim Zakonom postići će se još jedan važan cilj, a to je rasterećenje sudova. Naime, značajan broj potrošača podnio je (ili namjerava podnijeti) pojedinačne tužbe pred općinskim sudovima u kojima od vjerovnika tražiti povrat razlike između ugovorene i promjenjive kamate koje su im vjerovnici jednostrano odredili tijekom otplate. Konverzijom kredita smanjit će se opterećenost općinskih sudova brojem tužbi, a s druge strane potrošači neće biti izloženi mogućim sudskim troškovima“. Dakle, jedna od intencija zakonskih izmjena bila je upravo omogućiti potrošačima da mimo suda riješe svoj odnos s bankama, a da se pri tome ujedno izbjegne i stvaranje troškova. U Prijedlogu 899 niti jednom riječju ne stoji da bi potrošači imali pravo i na konverziju i na zahtjev istovjetan predmetnom, a to dapače ne proizlazi ni iz samog zakona. Zbog činjenice da je u konkretnom slučaju provedena konverzija ne postoje niti pretpostavki za primjenu odredbi ZOO o stjecanju bez osnove. Naime, čak i u slučaju zaključka da su sporne odredbe prije konverzije bile ništetne (na čijem utvrđenju ništetnosti tužitelj u osnovi i temelji svoj tužbeni zahtjev na isplatu), pravna osnova naknadno je stvorena intervencijom zakonodavca. Naime, čak i u slučaju da se utvrdi da su sporne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu bile ništetne prije izvršene konverzije (iako navedeno više nije ni moguće, jer se smatra da te odredbe nikad nisu ni postojale zbog njihove retroaktivne izmjene) - upravo intervencijom zakonodavca, odnosno donošenjem ZID ZPK NN 102/15, stvorena je pravna osnova po kojoj je tuženik primio ispunjenje svih anuiteta koje mu je tužitelj dugovao na ime Ugovora o kreditu. Uostalom, članak 19.e, stavak 6. Zakona o potrošačkom kreditiranju propisuje da potrošač koji ne prihvati izračun konverzije i ne sklopi s bankom aneks ugovora nastavlja otplaćivati kredit prema važećim ugovorenim uvjetima. Iz citirane odredbe ne proizlazi zaključak da bi tzv. osnovni ugovor o kreditu bio ništetan. Naprotiv spomenuti Zakon propisuje da taj ugovor nastavlja proizvoditi pravne učinke između ugovornih strana. Prethodno obrazložena pravna shvaćanja tuženika o učincima provedene konverzije temeljem odredbi ZID ZPK NN 102/15 se podudaraju s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u rješenju broj: Gos 1/2019-36, od 4. ožujka 2020. godine. U ovom rješenju iz oglednog postupka VSRH na postavljeno pitanje odgovara da sporazum o konverziji koji je bio sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Ipak, VSRH je dao vrlo važne odgovore i na pitanje o tome je li uopće ništetan i zbog čega bi mogao biti ništetan osnovni ugovor o kreditu. Nije i ne može biti sporno da je valjan dodatak ugovora o konverziji kad je taj dodatak bio sklopljen upravo uz obvezu na sklapanje (banci) i prema sadržaju propisanom ZID ZPK NN 102/15. Međutim, za predmet sporova u kojima korisnici kredita – potrošači traže utvrđenje ništetnosti i/ili isplatu iz osnovnog ugovora o kreditu važniji su odgovori i shvaćanja koje je VSRH dao u obrazloženju ovog rješenja. Citirani dijelovi obrazloženja rješenja iz oglednog spora ne ostavljaju nikakvu dvojbu o tome da korisnik kredita – potrošač nakon provedene konverzije prema odredbama ZID ZPK NN 102/15, nema pravni interes i ne može postavljati nikakav daljnji kondemnatorni zahtjev iz i u vezi s osnovnim ugovorom o kreditu, osim ako za to postoji razlog iz općih odredbi obveznog prava koje nisu posebno uređene ZID ZPK NN 102/15. Navedeno proizlazi iz dijela odluke kojom se utvrđuje da se „...ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji

izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona.” U gornjem primjeru koji je dao VSRH to je slučaj da korisnik kredita nije bio poslovno sposoban ili da konverzija nije bila provedena onako kako to nalažu stroge odredbe ZID ZPK NN 102/ 15. U suprotnom (argumentum a contrario) ako nije bilo nedostataka pri sklapanju ugovora, ako je konverzija bila provedena na način koji je propisan ZID ZPK NN 102/ 15, tada prema shvaćanju i tumačenju VSRH ne postoje razlozi za isticanje ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu i tada korisnik kredita nema pravni interes, niti aktivnu legitimaciju za pokretanje parničnog postupka s kondemnatornim zahtjevom, što se u svemu odnosi i na ovaj parnični postupak. Navedeno shvaćanje je u skladu s odlukom VSRH u predmetu posl br. Rev 2221/2018, na koje se pravno shvaćanje poziva u dijelu u kojem navedena odluka utvrđuje da samo CHF korisnici kredita koji nisu konvertirali svoj UOK imaju pravni interes za podnošenje tužbe („...što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni sa valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i dalje pitanje valjanosti takvih ugovornih odredbi ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka.”). Nadalje, iz spomenutog rješenja broj: Gos 1/2019-36, od 4. ožujka 2020. godine također jasno proizlazi pravno shvaćanje VSRH da u slučaju provedene konverzije sukladno odredbama ZID ZPK NN 102/ 15, nema mjesta niti primjeni utvrđenja Europskog suda iz odluke u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. g. VSRH naglašava da konverzija prema odredbama ZID ZPK NN 102/15 nije bila obvezujuća za korisnike kredita kao što je to bio slučaj u navedenom predmetu. VSRH obrazlaže da je u toj odluci zauzeto pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnima i nepoštenima, te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Međutim, zauzeto je i pravno shvaćanje da zakonska intervencija kojom se ostvaruje navedeni cilj nije zabranjena, a također i da se člankom 6. st. 1. Direktive Vijeća EEZ od 5. travnja 1993. želi ponovno uspostaviti ravnoteža između stranaka odnosno trgovca i potrošača, a ne poništiti sve ugovore koji sadržavaju nepoštene odredbe. Tuženik ističe i kako je sklapanjem sporazuma o konverziji tužiteljeva tražbina temeljem navodno preplaćenih iznosa temeljem promjenjive kamatne stope i valutne klauzule prestala institutom zamjene ispunjenja, odnosno nagodbom. Također, tuženik ukazuje na stajalište izneseno u presudi Suda EU posl. br. C-81/19, a iz koje proizlazi kako se odredbe Direktive 93/13/EEZ ne primjenjuju u slučaju kada pravilo koje se u skladu s nacionalnim pravom primjenjuje između ugovornih stranaka predstavlja prisilne zakonske ili regulatorne odredbe. Tuženik ukazuje i na stav prof. Aleksandre Maganić iznesen u članku „Slučajan odabir CHF kredita kao sredstva za stjecanje neočekivane zarade“ prema kojem odredbe ZID ZPK/15 direktno isključuju primjenu Direktive 93/13/ EEZ. Navedeno proizlazi i iz stava VSRH izraženog u Zahtjevu za prethodnu odluku Sudu Europske unije, broj Rev-1042/2017, od 27. svibnja 2020. Konačno, tuženik smatra da konverzija provedena prema odredbama ZID ZPK / 15 ne proturječi spomenutoj Odluci Europskog suda i Direktivi. Upravo suprotno, ako bi sud usvojio tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da ga se stavi u pravni položaj kao da je sklopio ugovor o kreditu bez valutne klauzule, spomenuto načelo „ravnoteže stranaka“ bilo bi značajno i nezakonito narušeno u korist tužitelja - potrošača. Jednako tako tuženik naglašava kako u ovome slučaju nema primjene presude Suda EU posl. br. C-451/18, prema kojoj odredba sadržana u ugovoru koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi razriješili postojeći spor, a kojom se potrošač odriče isticanja pred nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, može se smatrati „nepoštenom“, osobito ako navedeni potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze. Naime, činjenični supstrat o ovome predmetu u značajnoj mjeri razlikuje od onoga u predmetu C-451/18,

budući da u ovome slučaju do konverzije nije došlo sporazumom stranaka, već riječ o prisilnim zakonskom propisu. Ako bi sud na prijedlog tužitelja, usprkos obrazloženju o neosnovanosti tužbe zbog provedene konverzije temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju odredio financijsko vještačenje na okolnost visine tužbenog zahtjeva, tuženik se tome protivi i opreza radi dostavlja isprave o provedenoj konverziji. U tom slučaju vještak bi trebao utvrditi je li tuženik za iznos koji tužitelj potražuje tužbom već umanjio obvezu tužitelja po konvertiranom kreditu. Naime, kao što je već obrazloženo, konverzijom je već bitno umanjena obveza tužitelja iz osnovnog ugovora o kreditu. Sve navedeno o učincima konverzije, također jasno proizlazi iz Aneksa uz Ugovor o kreditu sklopljenog između tužitelja i tuženika kojim je ugovorena i izvršena konverzija sukladno ZID ZPK NN 102 / 15, pa je utvrđena visina preplate i način na koji ju je tužitelj iskoristio. Tuženik ističe kako materijalni propis koji određuje koje su odredbe u potrošačkim ugovorima ništetne jest Zakon o zaštiti potrošača osobito čl. 96., 99. i 102.. Međutim, sukladno odredbi čl. 99. ZZP nije se dopušteno uopće upuštati u ocjenjivanje poštenja odnosno valjanosti odredbi o predmetu i cijeni kao što je odredba Ugovora o kreditu koja se odnosi na valutnu klauzulu ako su takve odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Slijedom navedenog, tuženik ističe kako je odredba Ugovora o kreditu koja uređuje valutnu klauzulu lako uočljiva jer je ispisana velikim slovima u Ugovoru o kreditu. U navedenoj odredbi je na jasan i lako razumljiv način ugovoreno da tuženik odobrava tužitelju kredit u s u kunskoj prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita. Dakle, kao što je vidljivo iz naprijed navedenog odredbe Ugovora o kreditu u kojima je sadržana valutna klauzula su odredbe ugovora o predmetu ugovora i cijeni te su iste jasne, lako razumljive i lako uočljive. Slijedom navedenog, nije dopušteno ocjenjivati poštenost spornih odredbi sukladno odredbi čl. 99. ZZP. Da je valutna klauzula ugovorna odredba o predmetu ugovora i cijeni koja ne podliježe testu poštenja potvrdio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Presudi i rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015. godine (str.17.). Navedeno je potvrdio i Sud Europske unije u presudi posl. br. C-186/16 od 20. rujna 2017. Nadalje, tuženik ističe kako je institut valutne klauzule uveden u Republici Hrvatskoj još 1994. godine i to odredbom čl. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 33/94). Otada pa sve do danas institut valutne klauzule je u svakodnevnoj primjeni te je općeprihvaćen od svih subjekata u društvu te je uobičajena praksa da se kod sklapanja pravnih poslova (ugovori o kupoprodaji nekretnina, o zakupu, o najmu, o zajmu, o kreditu, o leasingu itd.) ugovorena cijena izračunava upravo na temelju tečaja kune u odnosu na određenu stranu valutu, dakle uz primjenu valutne klauzule. Institut valutne klauzule se posebno primjenjuje i na pravne poslove kao što su ugovori o kreditu koje fizičke osobe sklapaju sa bankama. Slijedom navedenog, neprihvatljiva je argumentacija da korisnicima kredita kao potrošačima, koji su sklapali ugovore o kreditu sa valutnom klauzulom sa bankama kao trgovcima, nije bio razumljiv njezin sadržaj i posljedice koje iz nje proizlaze za potrošača. Naprotiv potrošačima je ova ugovorna odredba bila jako dobro poznata, uključujući i sve pravne posljedice koje ona proizvodi. Nadalje, tuženik navodi kako je tužitelj bio slobodan uzeti kredit u bilo kojoj banci, te da isti nije morao uzeti kredit kod tuženika. Osim toga, u korist tuženika je, a radi osiguranja potraživanja iz Ugovora o kreditu, tužitelj izdao instrumente osiguranja pa je stoga za očekivati da je tužitelj pri sklapanju ugovora uložio viši stupanj pažnje od uobičajenog (svakako je to bio dužan učiniti). Naime, tuženik je prije i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu poduzeo sve mjere koje su bile u njegovoj mogućnosti kako bi informirao potrošače pa tako i tužitelja o rizicima sklapanja Ugovora o kreditu u valutnoj klauzuli švicarski franak. Prije svega, tuženik je pažljivo educirao sve svoje zaposlenike o načinu ugovaranja kredita u valuti švicarski franak te dao upute o prodaji navedenih proizvoda. Također, i zaposlenik tuženika koji je sudjelovao na obradi kredita je tužitelju prilikom sklapanja Ugovora o kreditu priopćio moguće rizike ugovaranja kredita sa valutnom

klauzulom švicarski franak. Također, i guverneri Hrvatske narodne banke (dalje u tekstu: „HNB“) su u više navrata u svojim javnim nastupima upozoravali javnost pa i tužitelja o rizicima vezanim za ugovaranje kredita s valutnom klauzulom u švicarskom franku i to zbog činjenice što HNB ne može utjecati na kretanje strane valute na svjetskim burzama te da valuta švicarskog franka, za razliku od EUR valute, nije ključan parametar u vođenju hrvatske tečajne politike. Pritom, tuženik ističe kako su naprijed navedena upozorenja dana s obzirom na općeniti rizik koji nosi ugovaranje klauzule u valuti švicarskog franka odnosno da postoji mogućnost da tečaj švicarskog franka u budućnosti raste, ali nitko nije mogao predvidjeti kretanje tečaja švicarskog franka u budućnosti pogotovo u dužem razdoblju u kojemu je sklopljen Ugovor o kreditu. Također, tuženik dostavlja dokumentaciju sastavljenu 2011. godine i 2013. godine dakle nakon drastičnog rasta tečaja švicarskog franka 2010. godine iz koje je vidljivo kako niti tada tuženik nije mogao predvidjeti kretanje tečaja. Naprijed navedena dokumentacija odnosno interne projekcije tuženika o kretanju tečaja su sastavljene na temelju istraživanja trećih strana kao što su ING, Deutsche Bank, UBS, Morgan Stanley itd. Švicarski franak je dugo godina bio stabilna valuta s malim oscilacijama u kretanju, npr. u razdoblju od ožujka 1996. godine do ožujka 2006. godine porastao je za samo 1,1 posto što je očigledno i utjecalo na odluku tužitelja da sklopi ugovor o kreditu u navedenoj valuti. Dakle, tužitelj je u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu usprkos svim informacijama kojima je raspolagao o valuti švicarski franak, slobodnom voljom pristao da mu se glavnica veže za valutu švicarski franak. Slijedom navedenog, tuženik ističe kako nije razumno za očekivati da tuženik isključivo snosi valutni rizik niti istome nametati nemoguću činidbu da predvidi kretanje tečaja švicarskog franka za cijelo vrijeme trajanja Ugovora o kreditu. Naprijed navedeno je potvrdio i nezavisni odvjetnik Wahl u mišljenju od 27. travnja 2017. godine u predmetu C-186/16 pred Sudom Europske Unije. Dakle, iz svega naprijed navedenog proizlazi kako tuženik nije postupao nepošteno prilikom sklapanja Ugovora o kreditu na što aludira tužitelj u tužbi odnosno tuženik je postupio savjesno i pružio sve informacije tužitelju kojima je u tom trenutku raspolagao vezano za tečaj švicarskog franka. S tim u vezi tuženik ističe kako čak i da je tuženik kako tvrdi tužitelj propustio pružiti tužitelju sve informacije vezane za rizik sklapanja Ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom švicarski franak, naprijed navedena činjenica ne bi utjecala na samu razumljivost i poštenje odredbe Ugovora o kreditu koja uređuje valutnu klauzulu sukladno odredbi čl. 96. i čl. 99. ZPP-a, već bi ista pod određenim uvjetima propisanim čl. 284. ZOO-a upućivala da je postojala mana volje (zabluda) na strane jedne ugovorne strane u kojem slučaju bi tužitelj mogao tražiti poništaj ugovora, ali samo u roku od tri godine od sklapanja Ugovora o kreditu. Međutim, tužitelj nakon sklapanja Ugovora o kreditu i usprkos činjenici što je u razdoblju od pet godina nakon sklapanja Ugovora o kreditu tečaj švicarskog franka rastao nikada nije ukazivao na činjenicu da je u zabludi izazvanoj od strane tuženika. Odredba o valutnoj klauzuli može dovesti do toga da novčana obveza u hrvatskoj kuni bude veća ili manja za potrošača ovdje tužitelja, ovisno o kretanju tečaja hrvatske kune u odnosu na stranu valutu; podjednako je moguće da tečaj kune u odnosu na švicarski franak poraste ili padne što znači da je postojala jednaka mogućnost da ukupna obveza tužitelja u hrvatskim kunama bude veća ili manja od inicijalno predviđene obveze u kunama. Također, tuženik ističe kako se postojanje znatnije neravnoteže između ugovornih strana u smislu odredbe čl. 96. ZPP treba ocijeniti u odnosu na promjene kojih je prodavatelj robe ili pružatelj usluga kao vjerovnik odnosno u ovom slučaju tuženik bio svjestan ili ih je mogao predvidjeti u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu. Uzevši u obzir sve naprijed navedeno odnosno da tuženik, HNB-a pa i nitko drugi nije mogao predvidjeti kretanje tečaja švicarskog franka, jasno je kako u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nije postojala značajna neravnoteža na štetu potrošača odnosno tužitelja. S tim u vezi tuženik ističe kako drastičan porast tečaja švicarskog franka nakon sklapanja Ugovora o kreditu ne može utjecati na poštenje odredbe o valutnoj klauzuli. Osim toga, tuženik ističe kako je Ustavni sud Republike Hrvatske (dalje u

tekstu: „USRH“) u rješenju posl. br. U-I-392-2011 i dr. potvrdio naprijed navedene argumente tuženika kada nije prihvatio prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti čl. 22. ZOO-a s Ustavom Republike Hrvatske. Zaključno, tuženik ističe kako je nakon sklapanja Ugovora o kreditu, a upravo zbog neočekivanog rasta tečaja švicarskog franka, poduzeo niz mjera kako bi pomogao potrošačima da što lakše otplate kredit što samo potvrđuje činjenicu da tuženik u svom poslovanju djeluje savjesno, u skladu sa dobrim trgovačkim običajima, pravilima morala i poštenom poslovnom praksom. U nastavku kronologija mjera koje je poduzeo tuženik: „2010. godine - lipanj 2010. godine - klijentima je omogućeno da reprogramiraju svoje kredite, a uz reprogram im je ponuđena i mogućnost moratorija te produženja roka otplate kredita za 10 godina (ovo je omogućeno i za klijente s kreditima uz valutnu klauzulu EUR); Tuženik se protivi provođenju financijskog vještačenja, a osobito na način da se kao početna kamatna stopa primjeni početna kamatna stopa iz Ugovora o kreditu, kao i da se svi anuiteti kredita preračunaju u kune po početnom tečaju za CHF, te predlaže, odredi li se ipak vještačenje, da se kao početna kamatna stopa odredi ona koja je u vrijeme sklapanja ugovora vrijedila za kunske kredite. Naime, ukoliko tužitelj / sud smatra da je odredba o valutnoj klauzulu u CHF ništetna te da je zapravo riječ o kunskom kreditu, sud bi prilikom izračuna trebao primijeniti kamatnu stopu koja je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu vrijedila za kunske kredite. U tom smislu, sukladno odredbama ZID ZPK NN 102/15“) prilikom konverzije kredita predviđena je primjena kamatne stope jednake kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju su banke primjenjivale na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, pri tome uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Tuženik ističe kako bi usvajanjem ovakvog tužbenog zahtjeva, kojim se tužitelja stavlja u poziciju kao da je sklopio ugovor o kreditu bez valutne klauzule s fiksnom kamatnom stopom i to onom koja je vrijedila za kredite s valutnom klauzulom u CHF, sud postupio protivno načelu pravičnosti i to osobito naspram svih onih potrošača koji su s bankama sklapali kredite s fiksnom kamatnom stopom, odnosno s valutnom klauzulom u EUR, kao i onih potrošača koji su svoje CHF kredite konvertirali u kredite s valutnom klauzulom u EUR. Nadalje, tuženik također predlaže da vještak, u slučaju da sud odredi vještačenje po početnom tečaju, uzme u obzir i iznose koje je tužitelj manje plaćao u razdoblju kada je tečaj bio niži od početnog te ih oduzme od ukupnog zbroja. O obveznosti uračunavanja negativnih razlika jasno stajalište zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju, poslovni broj Rev 1277/2022 od 8. ožujka 2023. godine. Tužitelj se poziva na odredbe ZOO koje uređuju pravni institut stjecanja bez osnove. Ipak, tužitelj pogrešno traži da sud naloži tuženiku da mu isplati i zakonske zatezne kamate koje se obračunavaju od isplate pojedinog anuiteta, dakle od početka otplate kredita. Tako postavljeni tužbeni zahtjev pretpostavlja da bi tuženik bio nepošten stjecatelj u smislu čl. 1115. ZOO. Međutim tuženik nije nepošten, niti tužitelj izlaže razloge o toj odlučnoj činjenici. S obzirom da se tužitelj u tužbi poziva na odredbu čl. 1115. ZOO-a i da je zatražio da mu tuženik isplati zatezne kamate od dana stjecanja, očigledno je da tužitelj tvrdi da bi tuženik bio nepošten. Tuženik nije nepošten. Prvenstveno, tuženik ponavlja da ugovaranje promjenjive kamatne stope i valutne klauzule nije nedopušteno, dapače ono je u bankarskoj praksi sasvim uobičajeno. Tuženik kamatnu stopu nije mijenjao arbitrarno, već sukladno uvjetima kao što su stanje na tržištu, rizik posla i troškovi poslovanja, o čemu se već detaljno očitovao tijekom postupka. Pri tome je sam tuženik kao banka kvalificiran za ocjenu ovakvih faktora. Dodatno, tuženik je tijekom postupka u više navrata isticao, i smatramo nesporno je, da je njegova djelatnost pod kontrolom regulatora, te da sukladno tome nema niti mjesta potpuno arbitrarnom određivanju primjenjive naknade koje ne bi bilo

u skladu s uvjetima na tržištu i koje bi uzrokovalo neravnotežu na štetu potrošača (tužitelja). Sam regulator nikad nije problematizirao način promjene kamatne stope niti je postojala zakonska odredba koja bi zabranjivala ugovaranje takvog načina promjene kamatne stope. Isto vrijedi i za ugovaranje valutne klauzule, što je standard u hrvatskoj pravnoj praksi već desetljećima. Iz historijata tužbe proizlazi stav tužitelja da je ugovaranjem odredbe o promjenjivosti kamatne stope i valutne klauzule tužitelj doveden u neravnopravan položaj, te se o toj odredbi nije pregovaralo niti je tužitelj na nju imao utjecaja. Prilikom donošenja odluke prvostupanjski sud bi morao pravilno primijeniti pravo EU, koje je implementirano u hrvatsko zakonodavstvo putem Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o potrošačkom kreditiranju. Naime, članak 4. st. 1. Direktive 93/13/EEZ propisuje: „1. Ne dovodeći u pitanje članak 7., nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje se tako da se u obzir uzimaju priroda robe ili usluga na koje se ugovor odnosi u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora ili nekog drugog ugovora o kojem on ovisi.“ Sud Europske unije je u presudi od 14. ožujka 2013. Mohamed Aziz v Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa), C-415/11, t. 68. dao tumačenje dijela odredbe članka 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ u pogledu kada ugovorne odredbe uzrokuju „znatniju neravnotežu“ na slijedeći način: Kao što je izložila Nezavisna odvjetnica u točki 71 svog Mišljenja, da bi se utvrdilo da li odredba uzrokuje 'znatnu neravnotežu' u pravima i obvezama stranaka koje proizlaze iz ugovora, na štetu potrošača, mora se posebice razmotriti koja pravila nacionalnog prava se primjenjuju u slučaju da se stranke o tome nisu dogovorile. Takva usporedna analiza će omogućiti nacionalnom sudu da procjeni da li i, ovisno o slučaju, u kojoj mjeri, ugovor dovodi potrošača u lošiju pravnu poziciju od one koju propisuje nacionalno pravo na snazi. S tim ciljem, potrebno je izvršiti ocjenu pravne pozicije takvog potrošača uzimajući pritom u obzir sredstva koja mu stoje na raspolaganju prema domaćem zakonodavstvu da spriječi daljnje korištenje nepoštenih odredbi.“ Nadalje, Sud Europske unije je u gore navedenoj presudi, t. 69. dao tumačenje dijela odredbe članka 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ u pogledu uzrokovanja znatne neravnoteže „u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri“ na slijedeći način: „69. U pogledu pitanja kada dolazi do neravnoteže koja je 'u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri', uzimajući u obzir šesnaesti recital preambule direktive i kako je izloženo u suštini od strane Nezavisne Odvjetnice u točki 74. njenog mišljenja, nacionalni sud mora za te potrebe procijeniti je li prodavatelj ili pružatelj usluga, postupajući pravično s potrošačem, mogao razumno pretpostaviti da bi potrošač bio pristao na takvu odredbu u pojedinačnim pregovorima oko ugovora.“ Također, Sud Europske unije je u presudi od 16. siječnja 2014., Constructora Principado SA protiv Joséa Ignacia Menéndez Alvariza, C-226/12, t. 30. je u pogledu tumačenja „znatnije neravnoteže“ rekao slijedeće: „30. S obzirom na prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti da se članak 3. stavak 1. Direktive treba tumačiti na način da: postojanje „znatnije neravnoteže“ ne zahtijeva nužno da troškovi koje neka ugovorna odredba stavlja na teret potrošača moraju s obzirom na njega imati značajan ekonomski utjecaj u odnosu na iznos predmetne transakcije, već može proizlaziti iz same činjenice da se dovoljno ozbiljno šteti pravnom položaju u koji je na temelju primjenjivih nacionalnih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora, bilo u obliku ograničenja sadržaja prava koja prema tim odredbama ima na temelju ugovora ili ograničenja u njihovom korištenju ili pak u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena nacionalnim pravilima; Na sudu koji je uputio zahtjev jest da, kako bi ocijenio postoji li eventualna znatnija neravnoteža, vodi računa o prirodi robe ili usluge na koju se dotični ugovor odnosi, oslanjajući se na sve popratne okolnosti vezane za njegovo sklapanje kao i na sve druge odredbe tog ugovora.“ Sud ne bi smio učiniti grešku pri tumačenju ovog prava tako da poistovjeti i izjednači test postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (shvaćenom u smislu „uvjeta dobre vjere“ iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ koji je različit od načela savjesnosti i poštenja iz čl. 4. Zakona o obveznim

odnosima) i testa znatnije neravnoteže. Ispravno tumačenje odredbi članka 81. st. 1. ZZP/03, primjenom gramatičke metode, a i usklađenim tumačenjem u duhu Europskog prava nužno podrazumijeva da se test poštenja sastoji od dva dijela koja moraju kumulativno biti zadovoljena da bi se neka ugovorna odredba proglasila nepoštenom. Prvi test sastoji se od procjene da li određena ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Drugi test, koji logički slijedi tek ako je prvi pozitivan, sastoji se od utvrđenja da li takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu „suprotno načelu savjesnosti i poštenja“ (koje mora biti shvaćeno u smislu „uvjeta dobre vjere“ iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ koji se nužno ne poklapa u cijelosti sa sadržajem načela savjesnosti i poštenja iz čl. 4. Zakona o obveznim odnosima). Tek ako su oba pod-testa testa poštenja zadovoljena, određena ugovorna odredba se može utvrditi nepoštenom i stoga ništetnom. Europski sud je u predmetu Mohamed Aziz ne samo potvrdio postojanje dva pod-testa u testu poštenja nego je i po prvi puta jasno izložio sadržaj testa poštenja. Ispravnim tumačenjem testa poštenja iz odredbi članka 81. st. 1. ZZP/03 prvostupanjski bi sud prvenstveno bio dužan utvrditi da li ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli uzrokuju „znatnu neravnotežu“ u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to na način kako je Europski sud izložio u predmetu Mohamed Aziz. Nakon toga, kao drugi dio testa poštenja, sud bi bio dužan utvrditi da li je takva znatna neravnoteža protivna uvjetima dobre vjere na način da procijeni je li trgovac, postupajući pravično s potrošačem, mogao razumno pretpostaviti da bi potrošač bio pristao na takvu odredbu u pojedinačnim pregovorima oko ugovora (tzv. test potencijalnog ugovora). užitelj je očito tužbeni zahtjev iskonstruirao bez provođenja bilo kojeg od gore opisanih testova na konkretan odnos između stranka, već metodom automatskog pozivanja na „Parnicu 1 Presuda od 23. prosinca 2009, Komisija v Irska, C-455/08, t. 39; presuda od 13. siječnja 2004., Kühne & Heitz, C-453/00, t. 21; presuda od 12. veljače 2008., Kempter, C-2/06, t. 35 Potrošač“ kao odgovor na baš sva činjenična i pravna pitanja. Iz toga je vidljivo je da se tužba temelji na pogrešnoj primijeni materijalnog prava, odnosno pravo EU. Tuženik u cijelosti osporava visinu tužbenog zahtjeva, te se protivi provođenju financijsko knjigovodstvenog vještačenja na okolnost utvrđenja visine, budući je Ugovor o kreditu konvertiran te su sve uplate na temelju glavnice i redovne kamate po CHF Ugovoru o kreditu iskorištene za namirenje EUR kredita sukladno Aneksu kojim je izvršena konverzija kredita. S obzirom da je očigledno kako tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, tuženik predlaže naslovnom sudu odbiti sve dokazne prijedloge tužitelja, te sukladno odredbi čl. 288. st. 2. ZPP-a odbaciti tužbu i obvezati tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka tuženiku zajedno sa pripadajućom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske odluke. Podredno, tuženik predlaže da naslovni sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, te obveže tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka tuženika.

3. Nakon što je provedeno financijsko vještačenje tužitelj je u podnesku od 10.02.2026. specificirao svoj tužbeni zahtjev tako da potražuje isplatu preplaćenih iznosa s osnove tečajnih razlika zbog valutne klauzule CHF u iznosu od 3.489,05 Eur s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose s osnove preplaćenog iznosa sve od dana nakon izvršenog plaćanja pa do isplate te je ujedno preinačio tužbu na način da je uz predmetni glavni tužbeni zahtjev postavio i eventualno kumuliran tužbeni zahtjev kojim za slučaj da sud ocijeni da je neosnovan glavni tužbeni zahtjev da bi tužiteljica imala pravo na potpuno obeštećenje i restituciju, zbog provedene konverzije u valutu EUR, a sud utvrdi da bi tužitelj imala pravo na zakonsku zateznu kamatu na preplaćene anuitete s osnove promjenjive kamatne stope i valutne klauzule CHF do dana konverzije, tužitelj sukladno odredbama čl. 188.st.2. ZPP-a kojim potražuje od tuženika da isplati tužiteljici iznos zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose anuiteta s osnove valutne klauzule

CHF u ukupnom iznosu od 1.089,64 EUR zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 1.10.2015. pa do isplate sve uz naknadu troškova postupka tužiteljici. Tuženik se protivio djelomičnom smanjenju tužbenog zahtjeva (s 3.537,89 Eur na 3.489,05 Eur) i preinaci tužbenog zahtjeva te je istaknuo prigovor zastare. Prema ocjeni ovog suda, tužitelju je točan iznos kojeg je tuženik stekao bez osnove postao poznat tek kad je provedeno financijsko vještačenje pa u skladu s čl. 190 st. 2 ZPP-a tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave jer je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Sud je stoga prihvatio preinaku tužbe iz podneska od 10.02.2026. i u ovom sporu se odlučuje o osnovanosti tog tužbenog zahtjeva.

Na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda RH, broj Su IV – 162/2021 od 26.11.2021. godine donesen sljedeći zaključak: „U predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena je preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.“ Nadalje, na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda RH, dana 27.5.2024. godine, broj: Su-IV-123/2024-5, donesen je i sljedeći zaključak: "U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i čl. 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.". Kako je u nakon izrade nalaza i mišljenja vještaka tužbeni zahtjev uređen tuženik se nema prava protiviti niti povlačenju tužbe smanjenjem glavnog tužbenog zahtjeva iz navedenih razloga.

4. U dokaznom postupku izvršen je uvid u pregled prometa po kreditu (list 1025 spisa), u presliku Ugovora o kreditu br. 016-1141/2004 od 25.10.2004. (list 26-33 spisa), otplatni plan (list 34-37 spisa), obavijest o promjenama kamatnih stopa (list 38 spisa), pregled kamatnih stopa banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (list 121-124 spisa), dokument „Random walk model kretanja tečaja“ od 01.03.2013. (list 125-127 spisa), dokument tuženika „Tendencije švicarskog franka u nepovoljnom globalnom okruženju“ od 2. studenog 2011. (list 128-129 spisa), preslika članaka iz časopisa Informator (list 130-156 spisa), Osvrt na kredite stanovništva uz valutnu klauzulu vezanu uz švicarski franak od 25. travnja 2013. godine (list 177187 spisa), Aneks uz Ugovor o kreditu br 016/1141/2004 od 22.02.2016. (list 231-236 spisa), izračun konverzije i prihvrat izračuna konverzije (list 249-262 spisa), saslušana je tužiteljica (list 254 spisa), pročitani su nalaz i mišljenje vještaka dipl.oec. Tome Dlake od 29.12.2025. i dopuna nalaza i mišljenja od 01.04.2026. (list 262-280 i 330-332 spisa).

4.1. Sud kao dokaz nije cijenio ovjerenu izjavu svjedoka Ive Krhlanko Cvetko obzirom na to da se kao dokaz može koristiti iskaz svjedoka koji je isti dao neposredno pred sudom prilikom njegova saslušanja na glavnoj raspravi u svojstvu svjedoka, a tuženik je ujedno u tijeku postupka u podnesku od 16.06.2025. odustao od dokaznog prijedloga za saslušanjem svjedokinje Kristijane Kožul.

5. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da je glavni tužbeni zahtjev osnovan, a slijedom čega nije odlučivano o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu.

6. Među strankama je nesporna aktivna i pasivna legitimacija, činjenica da su tužitelj kao korisnik kredita i pravni prednik tuženice Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. 25.10.2004.

sklopili Ugovor o namjenskom kreditu kojim je tuženica kao kreditor odobrila tužitelju kao korisniku kredita iznos od 50.796,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti za kupnju kuće te da je ugovoreno ispunjenje kreditne obveze uz valutnu klauzulu u CHF. Isto tako nesporna je činjenica da se tužiteljica, korisnica kredita, obvezala otplatiti kredit u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za devize važećem na dan dospijeća, odnosno plaćanja kako je to određeno važećom Odlukom o kamatnim stopama banke počevši od 31.12.2004., kao i činjenica da su tužitelj, korisnik kredita i pravni prednik tuženice Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kreditor 22.02.2016. sklopili Aneks uz Ugovor o kreditu broj 016-1141/2004 (dalje: Aneks) kojim je provedena konverzija iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015., a sve sukladno ZID ZPK/15 te da je konverzija nesporno provedena u skladu s odredbama ZID ZPK/15. kojim je sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

Sporno je pitanje da li tužitelj s obzirom na provedenu konverziju ima pravo po osnovi ništetnih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu vezanih uz valutnu klauzulu zahtijevati isplatu tih preplaćenih iznosa, s time da je sporno i potrošačko svojstvo tužitelja, kao i zatraženi tijek zakonske zatezne kamate. Isto tako sporan je i prigovor zastare potraživanja.

7. Nastavno u odnosu na sporno pitanje da li tužiteljica, s obzirom na nespornu činjenicu da je Aneksom od 22.02.2016. sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15 – u daljnjem tekstu ZIDZPK/15) izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, ima pravo po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu vezanih uz valutnu klauzulu u CHF zahtijevati isplatu preplaćenih iznosa, sud je utvrdio slijedeće. Bitno je naglasiti da je Vrhovni sud RH rješenjem poslovni broj Rev-1096/22 od 08. studenog 2022. godine izrazio pravni stav da se sklapanjem dodataka ugovoru kojim je izvršena konverzija sukladno odredbama ZIDZPK/15 ne gubi pravo na potraživanje preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu ako takva razlika postoji, s time da je ujedno Vrhovni sud RH već ranije odlukom poslovni broj Rev-2868/18 od 12. veljače 2019. godine utvrdio da potrošači s konvertiranim kreditima imaju pravo utvrđivati ništetnost iz osnovnog ugovora o kreditu. Dakle tužiteljica konverzijom nije izgubila pravo na potraživanje na temelju nepoštenih, a time i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, jer osim što to nije propisano odredbama ZIDZPK/15, već to ne proizlazi niti iz odredbi predmetnog Aneksa. Iako je zakonitost i provedba konverzije sukladno odredbama ZIDZPK/15 utvrđena rješenjem Vrhovnog suda RH u oglednom postupku poslovni broj Gos-1/19 od 04. ožujka 2020. godine, kao i odlukom Ustavnog suda RH broj U-I-3685/15 od 04. travnja 2017. godine, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošači, korisnici kredita uz valutnu klauzulu u CHF nisu izgubili pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih, a time i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu uz valutnu klauzulu u CHF do dana sklapanja sporazuma o konverziji, kojim su izmijenjeni samo uvjeti i način otplate kredita, što proizlazi iz same činjenice da se radi o dodatku, aneksu osnovnom ugovoru o kreditu, a ne o sklapanju novog ugovora o kreditu. Naime sklapanjem sporazuma o konverziji nepoštene, a time i ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu nisu sukladno odredbi članka 326. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22 – u daljnjem tekstu ZOO-a) postale valjane, a ujedno niti odredbama ZIDZPK/15 nije propisano da bi ništetni osnovni ugovori, odnosno ništetne odredbe osnovnih ugovora o kreditu provedenom konverzijom konvalidirali, postali valjani. Nadalje

Vrhovni sud RH je rješenjem poslovni broj Rev-1096/22 od 08. studenog 2022. godine ujedno naglasio da korisnici kredita imaju pravo na razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, jer time dolazi do izjednačavanja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu, kojim je izvršena konverzija u odnosu na korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili dodatak, tim više što su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije takvi potrošači imali jednaki pravni status. Isto tako Sud Europske unije je presudom poslovni broj C-452/18 i C-118/17 utvrdio da potrošači imaju pravo na svoja potraživanja osim u slučaju ako bi se informirano nagodili s bankom o tome, ali se potrošači nisu odrekli svojih potraživanja, s obzirom da niti nisu mogli znati hoće li naknadno biti utvrđena ništetnom valutna klauzula u CHF, koje utvrđenje ništetnim je uslijedilo tek nakon provedene konverzije, u kolektivnom sporu, pa potrošači imaju pravo na puno obeštećenje iako je provedena zakonska konverzija.

8. Ističe se da je odredbom članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03, 46/07 i 79/07 – u daljnjem tekstu ZZZP-a) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Isto tako odredbom članka 82. točke 11. ZZZP-a propisano je da se nepoštenom može smatrati odredba kojom se trgovcu dopušta jednostrano mijenjati ugovorne odredbe bez valjanog, ugovorom predviđenog razloga, a prema odredbi članka 84. ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. S obzirom da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu odredbe o predmetu ugovora i o cijeni, koji pravni stav je zauzeo Vrhovni sud RH, bitno je naglasiti da je prema odredbi članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ) ugovorna odredba jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Imajući na umu da se odredbama ZZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je i predmetni Ugovor o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“, jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, s obzirom da pregovaranje podrazumijeva da je potrošač mogao stvarno utjecati na sadržaj ugovornih odredaba, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbe predmetnog Ugovora o kreditu vezane uz valutnu klauzulu stava da tim odredbama nije jasno i razumljivo određen parametar promjene kamatne stope, niti tečajni rizik, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Drugim riječima tužiteljici su morali biti jasni stvarni učinci promjene tečaja, njenog konkretnog dosega, na način da je mogao procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi takve odredbe mogle imati za njegove financijske obveze. Nastavno treba naglasiti da prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni

posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, jer su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem, a ujedno ništetnost promjenjive kamatne stope i valutne klauzule niti nije povreda manjeg značaja, s obzirom da se radi o cijeni, koja predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu. Isto tako za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije niti odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu, u odnosu na banku, kreditora dijele jednaki, podređeni položaj.

9. Jednako tako treba naglasiti da je Trgovački sud u Zagrebu presudom za zaštitu kolektivnih interesa poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine, koja potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine, kao i presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine, utvrdio da je između ostalih banaka i tuženik, u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, odnosno u razdoblju od 01. lipnja 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, jer je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli, a da nisu informirali potrošače o svim potrebnim parametrima koji su bitni za donošenje valjane, informirane odluke potrošača, pa su stoga te odredbe ništetne, a koji pravni stav je potvrđen presudom Vrhovnog suda RH poslovni broj Revt-2221/18 od 03. rujna 2019. godine, prema kojem su odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli, bez jasnih i razumljivih parametara o kojima se nije pregovaralo, nepoštene i ništetne. Inače sud je sukladno odredbi članka 502. c ZPP-a, kao i odredbi članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 56/13) vezan za navedeno pravno utvrđenje iz presude za zaštitu kolektivnih interesa i prava, kada se u parnici koju pokrene fizička osoba poziva na to pravno utvrđenje, kao što se u ovom parničnom postupku pozivala tužiteljica.

10. Nadalje bitno je naglasiti da je odredbom članka 1. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ propisano da odredbama te Direktive ne podliježu ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, koja iznimka iz područja primjene Direktive je prenesena u hrvatsko zakonodavstvo odredbom članka 49. stavka 5. ZPP-a, koji iz svoje primjene isključuje ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode, odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju RH. S obzirom da su dakle iz primjene Direktive 93/13/EEZ isključene kogentne zakonske odredbe koje se primjenjuju na ugovorne stranke neovisno o njihovoj volji, jer se za te kogentne odredbe pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio pravičnu ravnotežu između ugovornih stranaka, a također su iz primjene Direktive 93/13/EEZ isključene i dispozitivne odredbe koje se uvijek, automatski primjenjuju kad nema drugačijeg dogovora stranaka, u pitanju su odredbe koje definiraju prirodne sastojke ugovora, sud je utvrdio da valutna klauzula, dispozitivna odredba, propisana odredbom članka 22. ZOO-a podliježe primjeni Direktive 93/13/EEZ, testu poštenosti / nepoštenosti, jer osim što sve iznimke od kontrole nepoštenih ugovornih odredbi treba restriktivno tumačiti radi ostvarenja što šire zaštite potrošača, već ujedno treba voditi računa o specifičnosti

valutne klauzule u CHF u ugovorima o kreditu, koja nije nepoštena sama po sebi, potrošači razumiju značaj valutne klauzule, opći rizik porasta vrijednosti CHF, nego je nepošteno to što banke, trgovci nisu upozorili potrošače na specifičan rizik vezan uz CHF, što su sudovi u kolektivnom sporu posebno apostrofirali.

11. Tužiteljica Martina Jurinjak je u svom iskazu navela kako 2004., a kada je zaključen sporan ugovor o kreditu nije bila vlasnik firme niti obrta, bili su podstanari, s drugim djetetom na putu te su trebali hitno riješiti stambeno pitanje. Otišli su u tadašnju Hypo banku i oni su im ponudili baš taj kredit koji su i zaključili kao najpovoljniji kredit. U drugim bankama nisu imali uvjete za zaključenje ugovora o kreditu ili pak za neki drugi kredit, muž je bio bolestan te je jedino ona u Hypo banci imala uvjete za kreditiranje, dala je tu kuću i kuću od majke pod hipoteku. Pročitala je ugovor o kreditu no nije im bio jasan dio vezano za promjenjivu kamatnu stopu kao ni dio vezan za valutnu klauzulu no u banci su im rekli da se ništa ne brinu, da je sve sigurno jer je vezano uz valutu CHF, ono što nisu očekivali je da im je u jednom trenutku rata duplo skočila s 1.000,00 na 2.000,00 kuna, od toga se i razboljela, roditelji su im pomagali kako bi to otplaćivali te nije bila niti svjesna u što su se upustili. Ni na koji način nije mogla utjecati na odredbe ili pak uvjete ugovora o kreditu. Od strane banke nisu na ništa posebno upozoravani, naprotiv, rekli su im da se ne brinu i da će sve biti u redu. U konverziju su ušli radi straha da će stanje biti gore te su došli u banku i pitali za mogućnost konverzije. Tada su još morali platiti 10.000,00 kuna banci da bi uopće mogli ostvariti konverziju i ništa im nije bilo jasno no na sve su pristali samo kako ne bi bilo gore od onoga što je bilo. Nitko od banke ih nije upozorio na rizike valute CHF ili nekakve rizike niti im je prikazana razlika kredita CHF, Eur ili pak kunskih kredita i nisu im nuđeni neki drugi krediti. Aneks konverzije im je već dan unaprijed sastavljen odn. bilo im je dano samo za potpis i rečeno im je da moraju platiti 10.000,00 kuna, i nismo mogli utjecati na uvjete tog aneksa. Na upit pun. tuženika kako je došla do zaključka da ne može utjecati bilo na odredbe osnovnog ugovora o kreditu ili pak na odredbe aneksa navela je kako im od strane banke nije niti ponuđeno da bi mogli na nešto utjecati, bilo vezano za osnovni ugovor tako ni za aneks. Da li je od strane banke tražila razjašnjenje nekih nejasnoća ili pak propitkivali odakle ta cifra koju ste morali platiti vezano za konverziju navodim kako sam došla u banku i rekla da bi išli u konverziju na što nam je rečeno da nema problema, da će to banka riješiti. Sastavili su aneks i rečeno nam je da moramo platiti 10.000,00 kuna. Da li ste prigovorili izračunu iz konverzije navodim kako nismo ni znali da možemo prigovoriti, sve smo prihvatili samo kako bi izašli iz kredita u CHF. Nekretnina koja je kupljena sredstvima kredita nije imala registrirano sjedište poslovanja niti se iznajmljivala korištena je isključivo za stanovanje nje i obitelji.

12. Sud je poklonio povjerenje iskazu tužiteljice, jer je logičan i životno uvjerljiv. S obzirom da je tužiteljica, fizička osoba, predmetni Ugovor o kreditu sklopila izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, sud je utvrdio da je tužiteljica potrošač te se stoga ima pravo pozivati se na pravna utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu za zaštitu kolektivnih interesa poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine.

13. U odnosu na prigovor zastare potraživanja sud je utvrdio da je isti neosnovan. Naime Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022. godine izrazio mišljenje o potrebi dodatnog tumačenja i objašnjenja shvaćanja kako iz revizijske odluke poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. godine, tako i pravnog shvaćanja Građanskog odjela VsRH broj Su-IV-47/2020 održanoj dana 30. siječnja 2020. godine navodeći da ta pravna shvaćanja nisu proturječna, nego se međusobno podupiru i dopunjavaju. Inače prema pravnom shvaćanju iz odluke poslovni broj Rev-2245/17 pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida

zastare na temelju odredbe članka 214. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dok je na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. godine izraženo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle ako je ništetnost ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. S obzirom da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine postala pravomoćna 13. lipnja 2014. godine kada je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13, odnosno postala je pravomoćna 14. lipnja 2018. godine, kada je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/17, što znači da je rok za restitucijski zahtjev tužitelja počeo teći 13. lipnja 2014. godine, odnosno počeo je teći 14. lipnja 2018. godine, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, dok je tužba podnesena dana 29.05.2023., dakle unutar propisanog općeg zastarnog roka od pet godina, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan. Neosnovan je prigovor zastare potraživanja i u odnosu na dio u kojem je preinačen tužbeni zahtjev te se navodi kako je na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda RH, dana 27.5.2024. godine, broj: Su-IV-123/2024-5, donesen i sljedeći zaključak: "U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i čl. 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva."

14. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo dipl.oec Tome Dlake od 29.12.2025. proizlazi kako je provedenim vještačenjem utvrđena preplata tužiteljice prema tuženiku po osnovi više plaćenih obveza koje proizlaze iz tečajnih razlika ugovorene valute (CHF). Obračun je izvršen za razdoblje do obračunskog datuma konverzije (30.9.2015.). Temeljem provedenog obračuna utvrđeno je da su pri plaćanju obveza po predmetnom kreditu do 30.9.2015. godine nastale preplate koje su po mjesecima iskazane u tabelama u Nalazu, a kumulativni iznosi preračunati u valutu EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije (s kamatama) iznose: više plaćeno zbog većeg tečaja CHF 3.489,05 EUR; kamata na preplatu tečaja 1.089,64 EUR, odnosno ukupno iznose 4.578,69 EUR. Vještak je naveo kako iskazanim načinom obračuna preplata do obračunskog dana konverzije (30.9.2015.) iznosi 3.489,05 EUR. Na obračunatu preplatu kamate do 30.9.2015. iznose 1.089,64 EUR. Preplata s kamatom do 30.9.2015. iznosi 4.578,69 EUR. Konverzijom nije iskazana preplata pa uračunavanje preplate nije izvršeno. Iskazani manjak u konverziji iskazan je u iznosu od 1.139,33 EUR.

14.1. Vještak je odgovarajući na prigovore tuženika na nalaz i mišljenje u dopunskom nalazu i mišljenju od 01.04.2026. naveo kako članak 19 c Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (pored ostalog) sadrži odredbu da se pri konverziji kredita umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka

kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. U postupku vještačenja nije utvrđivano da li je (u konverziji) primijenjena kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. O tome se vještak ne može očitovati jer ne raspolaže podacima o kamatnim stopama koje je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu. Rješenjem suda predmet i opseg vještačenja u ovom postupku precizno su određeni, a navodi tuženika odnose se na druga (pravna) pitanja čije rješavanje nije u domeni vještaka.

15. Prigovori tuženika na nalaz i mišljenje vještaka otklonjeni su njegovim naknadnim očitovanjem te je sud prihvatio nalaz i mišljenje sudskog vještaka, jer je izrađen sukladno dobivenom zadatku, temeljem uvida u dostavljenu dokumentaciju te je logičan i obrazložen, a tim više što na matematički izračun niti stranke nisu imale nikakvih prigovora. Nastavno treba naglasiti da je odredbom članka 11 b Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 143/13, 78/15, 128/22 i 156/23 – u daljnjem tekstu ZPK-a) propisana maksimalna kamatna stopa na stambene kredite u valuti euro i u valuti CHF koja ne smije biti viša od prosječne ponderirane kamatne stope na stanja takvih kredita odobrenih u RH određene za svaku valutu uvećane za 1/3, a što za stambene kredite uz valutnu klauzulu u CHF iznosi 3,23%, koja se primjenjuje od 01. siječnja 2014. godine pa nadalje, iz kojeg razloga je sudski vještak opravdano od 01. siječnja 2014. godine pa nadalje pri izračunu preplate po osnovi promjenjive kamatne stope umjesto početno ugovorene kamatne stope od 5,20% primjenjivao maksimalno dopuštenu zakonsku kamatnu stopu od 3,23%.

16. Iako je konverzijom propisanom odredbama ZIDZPK/15 cilj izjednačavanje položaja potrošača s kreditom denominiranim u CHF, odnosno s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF s položajem u kojem bi potrošač bio da je koristio kredit denominiran u eurima, odnosno kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima, zbog čega je odredbom članka 19. c ZIDZPK/15 propisana metodologija same provedbe konverzije na način da se iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF, odnosno denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF računa po tečaju za euro koji je kreditor primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u eurima, odnosno denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima, a ujedno se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF, odnosno denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, primjenjuje kamatna stopa koja je jednaka, po iznosu, vrsti i razdoblju promjene, koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u eurima, odnosno denominirane u kunama uz valutnu klauzulu u eurima na dan sklapanja tih ugovora o kreditu, time nije uzeto u obzir da je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine utvrđeno da su nepoštene, a time i ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu u CHF vezane uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, što rezultira time

da je tim pravnim utvrđenjem valjana početno ugovorena kamatna stopa i tečaj CHF koji je važio na dan isplate kredita. Drugim riječima sklapanjem predmetnog Dodatka Ugovora o kreditu kojim je izvršena zakonska konverzija, nepoštene, a time i nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu vezane uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu sukladno odredbi članka 326. stavka 1. ZOO-a nisu konvalidirale, postale valjane, a to tim više što niti odredbama ZIDZPK/15 nije propisano da bi nišetni osnovni ugovori, odnosno nišetne odredbe osnovnih ugovora o kreditu provedenom konverzijom konvalidirali, postali valjani. Naprotiv kada potrošači, korisnici kredita denominirani u kunama uz valutnu klauzulu u CHF, kao što je i tužitelj, zbog provedene zakonske konverzije, ne bi imali pravo pozivati se na pravomoćno utvrđenje iz kolektivnog spora za zaštitu prava i interesa potrošača vezanih uz valutnu klauzulu, time bi bili dovedeni u različit, nepovoljni položaj u odnosu na potrošače, korisnike kredita denominiranih u kunama uz valutnu klauzulu u CHF koji nisu izvršili konverziju, što nikako nije i ne može biti opravdano. Upravo iz navedenih razloga Vrhovni sud RH je rješenjem poslovni broj Rev-1096/22 od 08. studenog 2022. godine izrazio pravni stav da korisnici kredita imaju pravo na razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, jer time dolazi do izjednačavanja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu, kojim je izvršena konverzija u odnosu na korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili dodatak, tim više što su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije takvi potrošači imali jednaki pravni status. Isto tako treba naglasiti da je zbog metodologije provedbe konverzije propisane odredbom članka 19 c ZIDZPK/15 sudski vještak financijske struke utvrdio preplatu u odnosu na nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu vezanog uz valutnu klauzulu, s time da je ujedno utvrdio i preplatu priznatu konverzijom. Naime stav je suda da se konverzijom priznata preplata, ukoliko je ima, treba oduzeti od razlike glavnice, a ne od preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, niti eventualno od zateznih kamata obračunatih na preplaćene iznose po osnovi nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu vezanih uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, upravo zbog odredbe članka 19 c ZIDZPK/15, propisane metodologije konverzije, zbog koje je uostalom u konverziji priznata preplata, kojom međutim iz navedenih razloga tužitelj, potrošač nije u cijelosti obeštećen, umanjena preostala glavnica sada eurskog kredita, pa niti ne bi bilo opravdano konverzijom utvrđenu preplatu sada oduzimati od preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a niti od zateznih kamata obračunatih na preplaćene iznose po osnovnom ugovoru o kreditu, a to tim više što odredbe ZIDZPK/15 vrijede kako za banke, trgovce, tako i za potrošače, a ujedno su te odredbe *lex specialis* u odnosu na odredbe ZOO-a, pa tako i odredbu članka 172. ZOO-a o redoslijedu uračunavanja. Međutim u ovom parničnom postupku tužiteljica niti nije zahtijevala isplatu razlike glavnice.

17. U odnosu na visinu konačno postavljenog tužbenog zahtjeva na ime preplate po osnovi valutne klauzule u iznosu od 3.489,05 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeća svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate sud je utvrdio slijedeće. Imajući na umu da je sudski vještak financijske struke utvrdio da ukupan iznos preplate po osnovi valutne klauzule iznosi 3.489,05 EUR, sud je utvrdio da tužitelj može osnovano zahtijevati na ime preplate po osnovi valutne klauzule predmetni iznos i to sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana plaćanja do isplate. Ponovno treba naglasiti da je Trgovački sud u Zagrebu pravomoćnom presudom za zaštitu kolektivnih interesa poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine, utvrdio da je između ostalih banaka i prednik tuženika, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, jer je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a da nisu informirali potrošače o svim potrebnim parametrima koji su bitni za donošenje valjane,

informirane odluke potrošača, pa su stoga te odredbe nepoštene, a time i ništetne, što rezultira time da je tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetnih ugovornih odredbi, jer je iste nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, pa tužitelj sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja svakog pojedinog preplaćenog anuiteta do isplate. Inače Županijski sud u Zagrebu je u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 05. ožujka 2004. godine, jer je ZPP lex specialis. Punomoćnik tužiteljice je na svaki pojedini preplaćeni iznos po osnovi valutne klauzule zatražio zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana koji slijedi nakon svake pojedine tužiteljeve uplate do isplate. Inače sudski vještak financijske struke je u nalazu i mišljenju jasno naveo kako datum dospijeća svakog pojedinog anuiteta, tako i datum plaćanja svakog pojedinog preplaćenog anuiteta.

18. Isto tako u odnosu na navode punomoćnika tuženika da bi sud trebao voditi računa o tzv. negativnim tečajnim razlikama sud je stava da tuženik osim što time nije istaknuo niti procesnopravni prigovor radi prijeboja, a niti materijalnopravni prigovor prijeboja, već ujedno u odnosu na tzv. negativne tečajne razlike tužitelj niti nije išta stekao da bi isto bio dužan platiti, vratiti tuženiku.

19. Slijedom navedenog a temeljem odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 81. ZPP-a, odredbom članka 82. točke 11. ZPP-a, odredbom članka 87. stavka 1. ZPP-a, odredbom članka 84. ZPP-a, odredbom članka 2. Direktive 93/13/EEZ, odredbom članka 2. ZPP-a, odredbom članka 502 c ZPP-a, odredbom članka 188. stavka 2. ZPP-a, odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a, odredbom članka 327. stavka 2. ZOO-a i odredbom članka 1115. ZOO-a sud je usvojio kao osnovan dio tužbenog zahtjeva na ime preplate po osnovi valutne klauzule sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana izvršenog plaćanja do isplate.

20. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 5. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a te je sud tužitelju zastupanom po punomoćniku dosudio naknadu troška parničnog postupka sukladno vrijednosti predmeta spora, uspjehu u sporu, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku, a isti se sastoji od troška sastava tužbe te podnesaka od 18.10.2023., 22.02.2024., 11.02.2026., 09.04.2026. i 24.04.2026. u iznosu od po 200,00 eura za svaki (Tbr. 7. točka 1. i Tbr 8. točka 1), troška zastupanja na ročištu 12.06.2025., 05.11.2025. i 15.07.2026. u iznosu od po 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), za pristup na ročište za objavu presude iznos od 100,00 Eur, 25% na ime PDV-a u iznosu od 475,00 eura (Tbr. 46.) te troška predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 400,00 eura, odnosno trošak u ukupnom iznosu od 2.775,00 Eur. Nadalje, treba napomenuti da je na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio i zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom I. izreke presude.

21. Zahtjev tužitelja za naknadom troška sudske pristojbe na tužbu sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 151. stavka 1. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer je ujedno oslobođena plaćanja iste. Stopa zatezne kamate je određena sukladno odredbi članka 29. stavka 2. ZOO-a, odnosno po stopi koja se za razdoblje od 11. ožujka 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za

razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

U Sesvetama 27. kolovoza 2026.

Sudac
Iva Raos

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka.

DNA:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-3b0ee**

Kontrolni broj: **0421f-52e7f-ba35e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.